

Meer solidariteit: het enige juiste antwoord op de politieke en economische crisis (27.5.10)

De regering is gevallen. De derde keer op drie jaar tijd. Maar deze keer komen er ook nieuwe verkiezingen. Het zat er aan te komen. Het was eigenlijk onvermijdelijk. Want de problemen waren nog nooit zo groot. Voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog ging onze economie achteruit. Sinds de grote crisis van de jaren dertig waren er nooit meer werklozen in ons land. En kenners weten ons te vertellen dat dit nog een paar jaar zo zal blijven.

In 2009 ontvingen niet minder dan 1,3 miljoen Belgen een of andere uitkering van de RVA. Ongeveer 1,5 miljoen Belgen leeft in armoede. En sinds enkele jaren zijn daar ook veel mensen met een job bij. Mensen hebben problemen met het afbetalen van schulden. De toekomst van een leefbaar wettelijk pensioen ziet er somber uit. Ja, het is begrijpelijk dat de politieke partijen er niet uit geraken hoe al deze problemen aan te pakken. Ze hebben het lang en echt geprobeerd, maar het is niet gelukt. En dan blijft er niets anders over dan het woord aan de kiezers te geven.

U denkt dat dit een grapje is? Spijtig genoeg is het dat niet. Het is harde werkelijkheid. Alleen: die harde werkelijkheid heeft op geen enkele manier een rol gespeeld in de val van de regering. Ondanks de diepe economische crisis domineerde het communautaire gehakketak ook in de voorbije regeerperiode de Belgische politiek. En uiteindelijk viel deze regering omdat de partijen niet akkoord konden geraken over de splitsing van BHV. Althans, zo lijkt het. Maar de splitsing van BHV is niet de kern van de zaak. Daarvoor kan en moet een juridische oplossing worden gevonden. De splitsing van BHV is de vlag voor een andere lading: de splitsing van de sociale zekerheid die op haar beurt de weg moet vrijmaken voor een makkelijker beleid van sociale afbraak.

Daarom is het zo verontrustend dat als resultaat van al dat communautaire gehakketak en al die stoere taal, bijna alle partijen, ook in Wallonië, nu definitief zijn opgeschoven in de richting van het confederalisme. Zij vinden dat de gemeenschappen en gewesten de leiding moeten nemen in de Belgische politiek en moeten bepalen welke rol er nog overblijft voor het federale niveau. Sommige partijen verklaren uitdrukkelijk dat dit confederalisme voor hen de ultieme stap is richting separatisme. Al deze partijen spreken over de noodzaak van 'een grote staats hervorming' na de verkiezingen. Voor hen kan dat alleen betekenen dat gemeenschappen en gewesten nog meer bevoegdheden moeten krijgen over essentiële onderdelen van het beleid, zoals de fiscaliteit, de sociale zekerheid, de gezondheidszorg en het arbeidsmarktbeleid. Maar deze uitbouw van een Vlaamse zorgverzekering, een Vlaamse kinderbijslag, een Vlaamse hospitalisatieverzekering, een regionalisering van het arbeidsmarktbeleid en van de gezondheidszorg, kortom, de splitsing van de sociale zekerheid, biedt geen enkele garantie voor een betere aanpak van de sociaaleconomische problemen van alle inwoners van ons land.

Iedereen weet wat ons na de verkiezingen echt te wachten staat: draconische besparingen die diep in het vlees van de gewone man en vrouw zullen snijden. De Griekse werknemers en hun gezinnen zullen in de komende jaren 10 tot 20% van hun inkomen moeten inleveren. Het is richtinggevend voor de besparingen die er ook bij ons staan aan te komen. Gouverneur Quaden van de Nationale Bank laat weten: "Wij moeten 15 jaar besparen". (Knack 12 mei 2010) Tegenover een dergelijke toekomstscenario is er maar één geldig antwoord: versterk de solidariteit. De economische crisis heeft nog maar eens getoond hoe cruciaal een sterke sociale zekerheid is om een sociaal bloedbad te vermijden. En het is niet door de gemeenschappen tegen elkaar op te zetten dat zo'n sociaal bloedbad kan vermeden worden.

Alleen door de solidariteit tussen alle werknemers in ons land te versterken kan er sprake zijn van een krachtadig verzet tegen het komende beleid van sociale afbraak. Alleen de solidariteit binnen een sterke federale sociale zekerheid kan de werknemers en hun gezinnen voldoende

bescherming bieden tegen de vernietigende gevolgen van de crisis.

Namens **Red de Solidariteit**,

Guy Tordeur, verbondssecretaris ACV Brussel-Halle-Vilvoorde

Hendrik Vermeersch, secretaris BBTK (ABVV) Brussel-Halle-Vilvoorde

PS. Op zaterdag 5 juni om vijf voor 12 's middags zingen koren in heel het land hun solidariteit uit.

Voor dat optreden maakte Red de Solidariteit een aangepaste versie van het Solidariteitslied van Brecht/Eisler (redactie Geert van Istendael). (bijlage)

Links

[Solidariteitslied](#)

.